

Najdihojca iz Hajdine

maj, 1979

M
371
NAD

6002155

25.4.2006.

Glasilo, ki je pred vami, je prispevek učencev naše šole
ob MEDNARODNI LETU OTROKA. Pod peresi otrok so nastali
sestavki, otroško delo so risbe, otroške misli prevevajo
vsako stran naše NAJDIHOJCE.

Šolsko leto je skoraj naokrog. Le še slab mesec nas loči od dneva, ko se bodo za nami zaprla šolska vrata. Nekaterim za dva meseca, drugim za zmeraj.

Kakšno je bilo to leto? Je izpolnilo pričakovanja? Upajmo, da je. Sicer smo pa sami krivi, če ni vse tako, kot smo želeli in načrtovali. Frevečkrat smo pozabili, da naše delo ni nabijanje žoge, pač pa učenje.

Vendar se lahko pionirji naše šole pohvalimo. Dosegli smo uspehe pri učenju in izvenšolskih dejavnostih. In o teh drugih vam bo marsikaj povedalo naše glasilo. Nismo želeli pripraviti samo zbirke spisov, čeprav tudi teh ne manjka, temveč predstaviti svoje celoletno delo.

Obenem čestitamo učencem sedmih razredov, ki so bili sprejeti v Zvezo socialistične mladine Jugoslavije.

Uredniški odbor

NAJBRINJCA IZ HAJDINE
HAJDINA

E d v a r d u K a r d e l j u v s p o m i n

V soboto, 10. februarja, je po hudi in težki bolezni, ki je trajala z večjo ali manjšo močjo polnih pet let, umrl Edvard Kardelj, član predsedstva SFRJ in CK ZKJ, narodni heroj in junak socialističnega dela.

Edvard Kardelj se je rodil v Ljubljani leta 1910 v delavski družini - oče je bil nameščenec socialdemokratske stranke, mati pa delavka v tobačni tovarni v Ljubljani. Studiral je na učiteljskišči in se s šestnajstimi leti vključil v SKOJ. Zaradi svoje napredne miselnosti je zelo težko dobil službo kljub obljubam, kopici listin, spričeval.

20-letnega so v času Obznane vtaknili v politični zapor, pa čeprav ni ničesar naredil; njegova edina „napaka“ je bila ta, da je pel v pevskem zboru „Svoboda“.

Edvarda Kardelja je težko delo in socialni položaj delavcev vedno bolj spreminjal v revolucionarja. Kot učiteljskišnik je videl največjo moč revolucije v delavskih strankah, pri čemer pa je že takoj opozarjal na prisotnost ORJUNA. Pri organiziranju stavk se je trudil z vso svojo močjo in znanjem marksistične teorije, da bi bil njegov delež čimvešji. Zaradi tega so ga poslali v beogradske zapore in nato za dve leti v Požarevac. Sledila je cela vrsta zaporov - Maribor, Glavnjača, Bileča.

Po letu 1932 so delavske demonstracije zavzele še širši razmah; kot sin delavskega razreda je javno ali ilegalno sodeloval pri njih.

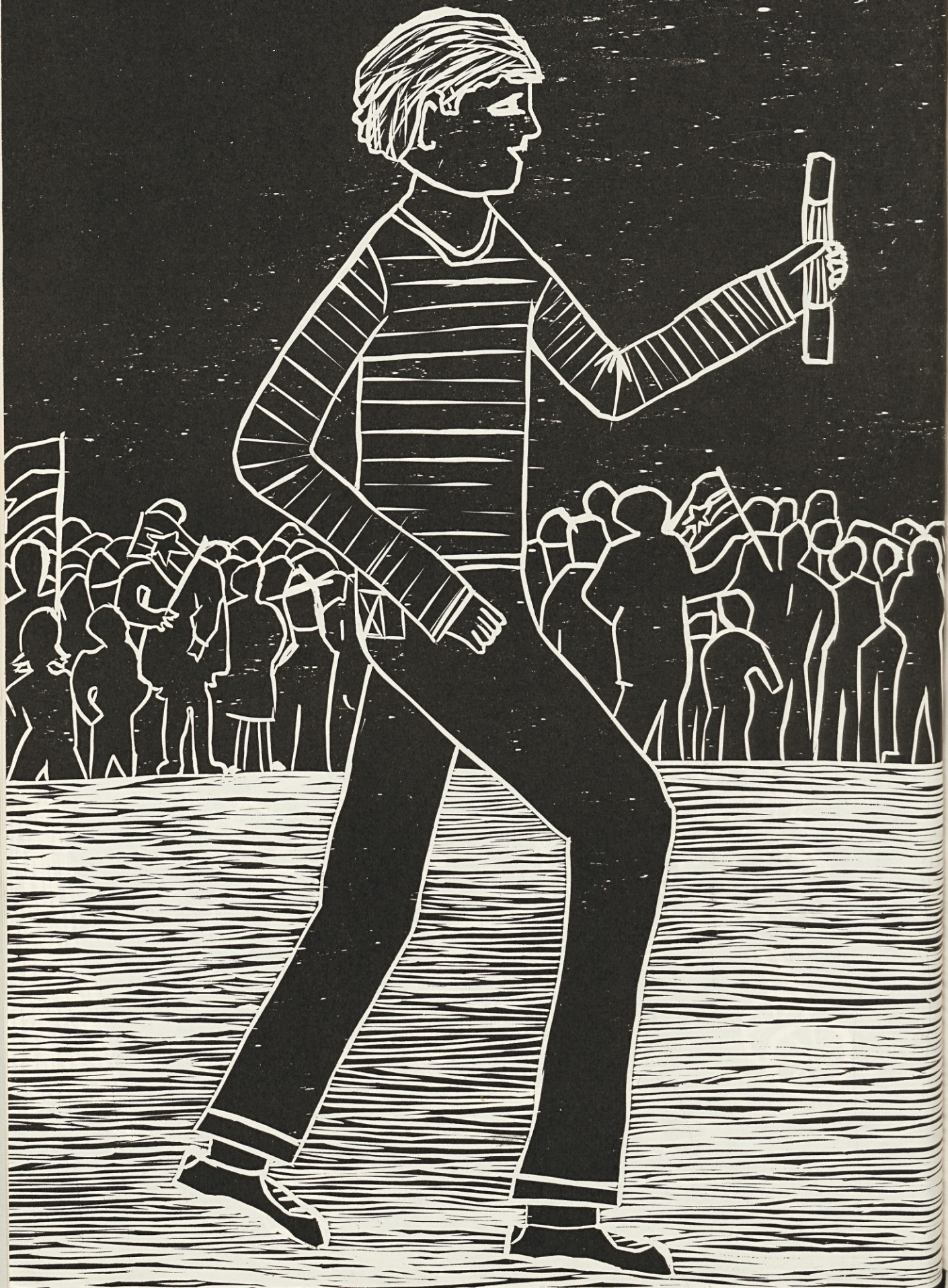
Leta 1941 je hitlerjevski škorenj s svojimi hordami zasedel Jugoslavijo. V tem trenutku je KPJ na čelu s tov. Titom predramila naš proletariat ter popeljala množice v odkrit boj s sovražniki. Tudi takrat je bil Kardelj najtesneje povezan z usodo jugoslovanskih narodov.

Delovna soba Edvarda Kardelja je prazna; globoko v nas je nastala praznina, ki jo bomo izpolnjevali s tem, da se bomo borili za njegove in naše ideale, da ne bomo klonili, tako kot ni klonil on.

SLAVA MU !

Evgenija PULKO,

V nedeljo, 25. marca 1979, smo v Hajdini pozdravili zvezno štafeto in poslali predsedniku republike tovarišu Titu ob njegovem sedeminosemdesetem rojstnem dnevu naslednjo čestitko :

Dragi naš tovariš Tito !

Veliko čestitk Ti je bilo in Ti še bo izrečenih ob Tvojem rojstnem dnevu. A tega, kar v resnici čutimo, ne znamo povedati.

Nenehno so med nami Tvoje misli, kajti izpolnjujemo naloge, ki si jih pred nas postavil Ti s svojimi prijatelji in soborci. Vemo, da ljubimo Tebe, če ljubimo svojo domovino, vemo, da ljubimo svojo domovino, če ljubimo Tebe. O Tebi se učimo, ker Ti želimo biti podobni. To ni zmeraj lahko, toda srečni smo ob vsakem uspehu.

Ali je kaj lepšega od trenutka, ko prvošolček sam napiše Tvoje ime ? Ali je kaj mogočnejšega od znanja, ki ga sprejemamo mladi v šoli ?

Zato naj bo naše darilo Tebi vsa tista zakladnica v naših glavah, ki jo vsak dan povečujemo s Tvojim imenom na ustih, s Tvojim likom pred očmi, s Tvojimi besedami v ušesih.

Vedi, da bodo Tvoje misli večno mlade, saj postajajo last stotin in tisočev mladih, ki jih sprejemamo za svoje.

Hajdina, 25.III.1979

Pionirji in mladinci
osnovne šole Hajdina

O b r a m b n i d a n

Vsako leto organiziramo na šoli obrambni dan. Ta preizkuša naše znanje iz različnih tem, od požarne varnosti do prve pomoči.

Od 12. do 16. marca smo na naši šoli organizirali tako imenovani obrambni teden. Nanj smo se pri urah fizike, zgodovine in telovadbe učenci že prej pripravljali, saj smo dobili vprašanja in odgovore, ki bi naj v tem tednu preizkušali naše zmogljivosti. Povečini smo se ta vprašanja naučili ali jih vsaj bežno pregledali, da bi si pridobili čimveč znanja, saj smo se zavedali, da tista skupina, ki zbere največ točk, zastopa našo šolo na občinskem tekmovanju v Ptujju.

Že v torek smo se učenci obeh sedmih in osmih razredov zbrali v gramozni jami, kjer smo preizkusili svoje znanje v streljanju z zračno puško. Izkazali so se dečki, ki so že pred tem imeli medrazredna tekmovanja. V četrtek smo si ogledali dva filma, v petek pa smo ob alarmu izpraznili šolo.

V sredo, 14. marca, smo se zjutraj učenci višjih in nižjih razredov zbrali pred šolo skupaj z učitelji, predstavniki občine Ptuj in krajevne skupnosti. Dobili smo še zadnje napotke in startni list, na katerem je bila označena pot.

Ob 8.¹⁵ je krenila na pot prva skupina in za njo vse ostale. Že pred prvo postajo so nastale težave, ker so mnogi odšli po napačni poti in že takoj izgubili čas, kar je pri seštevku pomenilo velik minus.

Pri prvi točki smo morali odgovoriti na zgodovinska vprašanja, ki so v glavnem zahtevala poznavanje NOB. Pot nas je nato vodila po hribu, vendar se je hitro končala, saj je bila pred nami druga naloga, in sicer iz znanja prve pomoči. Nalogo smo hitro opravili in že se je vila naša pot po prašni poljski cesti, po kateri smo prišli do tovariša hišnika, kjer nas je čakala tretja, ne preveč zavozlena naloga. Poiškati smo namreč morali predmet in to nam ni vzelo dosti časa. Kljub utrujenosti smo pot nadaljevali: po asfaltirani cesti v Gerečjo vas. Tu smo se ustavili ob za našo skupino najbolj zapleteni nalogi, to je ob ravnanju s kompasom. Čeprav z nekaj zamude, smo se zatem odpravili k nalogi, ki je

vsebovala vprašanja iz civilne zaščite. Ta točka nam ni delala preglavic, ker smo bili nanjo dobro pripravljeni. Pot smo nato nekaj časa nadaljevali skozi gozd in zavili na nogometno igrišče v Gerečji vasi. Tu je bila pripravljena naloga, podobna pikadu - metanje žogice v tarčo. Nismo se najbolje odrezali, saj nam zadeti tarčo ni in ni uspelo. Sonce je vedno bolj pripekalo, večala se je naša utrujenost. Do cilja smo imeli le še dve kontrolni točki in morali smo pohiteti, saj se urni kazalci niso hoteli upočasniti. Prišli smo v drugo gramozno jamo. Tu sta bila dva predstavnika gasilskih društev in nam zastavljala vprašanja iz požarne varnosti. Pot je dalje peljala po makadamski cesti do naslednje gramozne jame, kjer je potekala zadnja preizkušnja naše spretnosti, nošenje ranjenca na nosilih od določenega mesta do drugega v najkrajšem času in, seveda, brez napak. Od tod smo imeli še nekaj metrov do cilja, kjer se je končala približno šest kilometrov dolga pot. Na cilj so prispeli tudi učenci nižjih razredov, katerih pot je bila nekoliko krajša.

Vsi smo si prizadevali, da bi dosegli čimboljši rezultat, zmagati pa je uspelo skupini 7.a razreda. Vsem pa nam je ostala zavest, da smo pokazali precejšnje znanje iz obrambe. Kajti le kdor kaj zna, lahko koristi domovini.

Darja NAMBERGER,

8.b

P o p o t e h r e v o l u c i j e v M o s t j e

Neprijazno vreme, ki se je nakazovalo v soboto zjutraj, me je spravilo v slabo voljo. Toda v šoli, na našem zbornem mestu, je bilo vzdušje veselo vsi z mano vred so na pohodu pričakovali veselih dogodkov.

Razdelili smo malice in počakali na avtobuse. Potem se je cela višja stopnja stlačila v dva avtobusa in odpeljali so nas v Ptuj na Slovenski trg. Tam smo sicer še malo počakali, potem pa krenili po ptujskih ulicah in nato na podeželje. Vzdušje je bilo veselo, utrujenosti še ni bilo. Hodili smo večinoma po asfaltu, na desno vinogradi, na levo gozdovi, travniki ali njive. Ti in tam je bila kakšna domačija. Po teh krajih

sem hodila prvič, vendar so se mi takoj priljubili. Utrujenost se nas je že lotevala, saj je bila pot vedno težja. Postalo je vroče in počasi so se začele prazniti zaloge, ki smo jih prinesli s sabo. Vse teže smo čakali na polurni postanek za malico. Včasih je komandir hajdinske čete povedal kakšno šalo, da je bilo bolj veselo. Končno smo le prišli na kraj, kjer smo se malo odpočili in pomalicali. Razpasli smo se kot uši po pobočju in si potešili prazne želodce. Čez pol ure smo spet krenili. Prišli smo do kanalov za odvod vode, ki jih je tam zelo veliko. Zagledali smo zastave in letala ptujskega Aerokluba so preletala spominski park.

Zadnji koraki tega pohoda so bili hitri, saj smo bili vsi utrujeni in potem se je prostor, kjer smo se ustavili, spremenil v pravo ležalnico. Sledil je program. Najprej odkritje spomenika in sprejem novih članov v ZKJ. Podeljena so bila priznanja za zvesto delo, nato pa je bil izveden še kulturni program.

Odpočili smo si, avtobusi so nas že čakali in nas odpeljali do šole.

Pohod sem si sicer drugače predstavljala, vendar je bilo lepo in ni mi žal.

Marija DREVENŠEK,
6.b

P o s t a l a s e m p i o n i r

Ko je imela domovina rojstni dan, smo tudi učenci prvega razreda imeli velik praznik. Vsi smo se zbrali v prosvetni dvorani v Hajdini. Tam smo postali pionirji. Ko smo v dvorani končali, smo se napotili v šolo. Tu nas je čakala malica. Imeli smo se zelo lepo. Ko smo se namalicali, smo se napotili domov.

Slavica BEBER,
1.a

N a š r a z r e d

Naš razred je čist. V našem razredu so okna. V našem razredu imamo Jakca. Imamo zelo lepo tablo. V našem razredu imamo luči. V šoli imamo tovarišice.

Metka ŠLAMBERGER, 1.b

P o t r e s v Č r n i g o r i

Sončno nedeljsko jutro. Toda tega dne smo zvedeli, da se je našim bratom v Črni gori zgodilo nekaj hudega. Zgodaj zjutraj jih je prizadel močan potres devete stopnje. Nekateri so otožno sedeli na prostem in gledali ruševine, nekateri so z grozo in solzami v očeh čakali, da bodo njihove drage rešili težkega bremenena ruševin.

Po vsej domovini in drugod po svetu se je takoj razvedelo, kaj se je zgodilo. Začele so se akcije zbiranja šotorov, spalnih vreč, sanitetnega materiala, hrane in drugih potrebnih stvari. Primanjkovalo je pitne vode, obleke in vsega drugega. Bolniki, kolikor jih je preživelo to katastrofalno nesrečo, so bili na prostem. Reševali so jih pripadniki JLA in reševalne ekipe vsega sveta.

Iz domovine in tujine so začele prihajati vedno nove pošiljke. Tovarne in drugi kolektivi delajo za ponesrečence in s tem kažejo solidarnost z brati. Tudi mi učenci smo zbirali denarno pomoč za prebivalce nesrečne Črne gore.

Zopet se je pokazalo bratstvo med našimi narodi in narodnostmi. Pomagali smo, saj smo pomislili tudi na to, kako potrebna bo pomoč nekom nam samim.

Irena FILIPAJA,

6.b

M a m o i m a m n a j r a j š i

Moji mami je ime Marija. Pomagam ji pri delu. Ona mi pomaga pri nalogi. Mamica ne ima zelo rada. Pomagam ji na vrtu. Vesela je, če ji pomagam. Zjutraj, ko vstanem, me mamica pokliče k zajtrku. Mamica dela na banki v Mariboru. Ko se zbudi, gre v službo.

Tanara ŠRUGA,

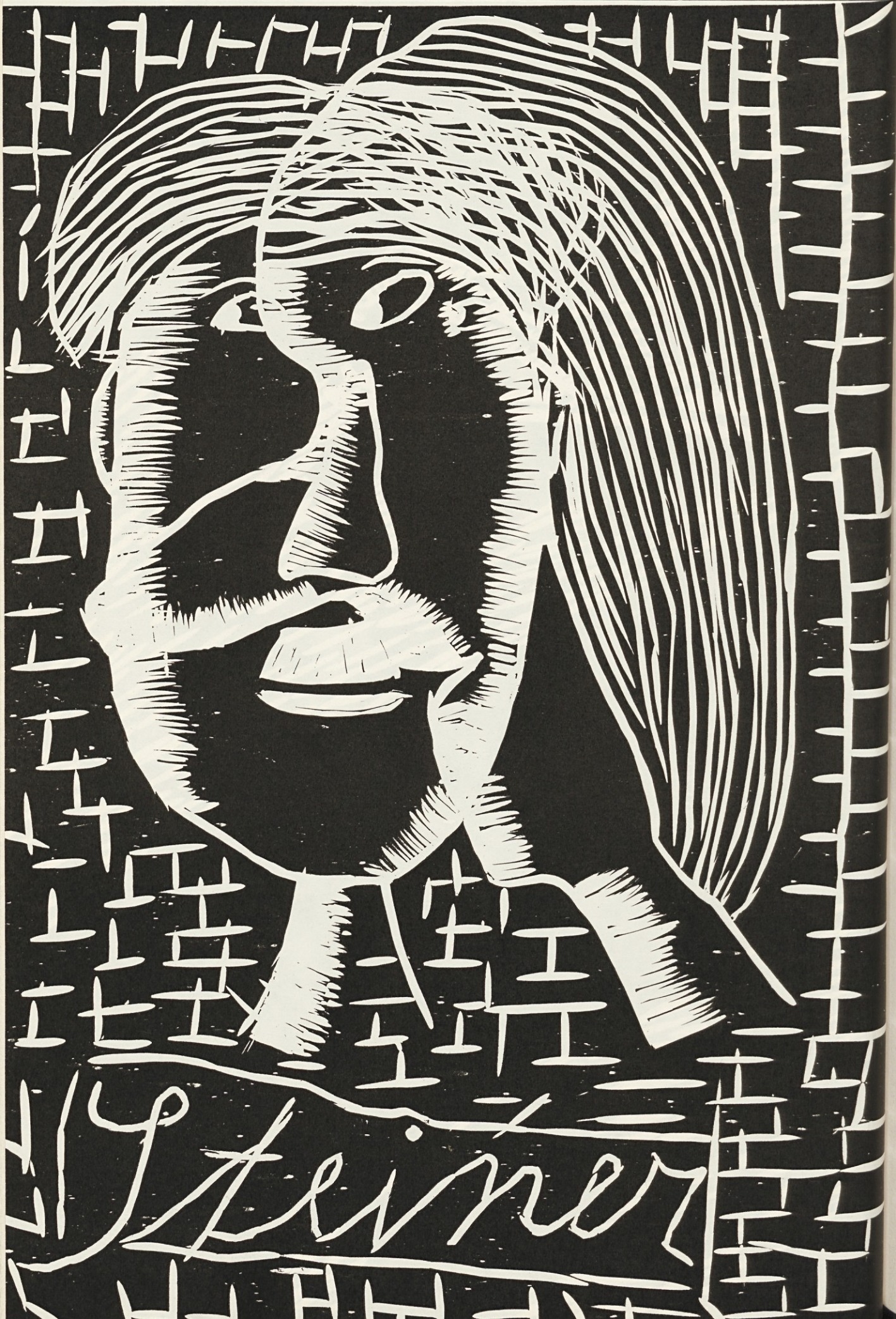
1.b

Moji mami je ime Nežika. Imam jo zelo rad. Rad ji pospravljam. Rad pomivam posodo. Mamica me ima zelo rada. Pomaga mi pri nalogi. Moja mamica ima rjave lase.

Danilo LEHJAK,

1.b

Steiner

D a n J L A

6. aprila 1941 so fašistične sile napadle Jugoslavijo. Nemci, Italijani in Madžari so razkosali našo prelepo domovino in našemu ljudstvu odvzeli vse pravice.

Ljudje niso mogli trpeti tujčeve oblasti. Prijeli so za puške in odšli v gozdove, da si izbojujejo lepšo in boljšo prihodnost. Niso se ustrašili morilskega klanja tujcev, temveč so še pogumneje kljubovali sovražnikom. Mnogo ljudi je za svobodo žrtvovalo svoja življenja. Tega ne smemo nikoli pozabiti. Braniti moramo domovino, kot so jo branili naši dedje, očetje, matere in tudi najmlajši kurirji.

22. decembra leta 1941 je bila v majhnem bosanskem mestu Rudu ustanovljena prva proletarska brigada. Sestavljali so jo pripadniki vseh narodov in narodnosti. To je bila prva brigada in zadala si je nalogo, da pomaga vsem enotam, ki so v stiski. Teh hudih dni se vsako leto spomnimo in jih počastimo s praznikom - dnevom JLA.

Vojna nas je izučila, da moraš biti nanjo vedno pripravljen. Zato smo do danes zgradili vojsko, ki je močna, in z njo bomo branili domovino do zadnje kaplje krvi. Razvita je močna kopenska vojska, letalstvo in mornarica. Nihče nas ne more tako presenetiti, kot se je to zgodilo 6. aprila 1941.

Naša država je članica OZN. Bori se za mir. Toda tudi sedaj še vse države ne mirujejo. Vsi si želimo, da bi ne bilo več vojne, ki prinese toliko gorja, strahu in grozot.

Evgenija PULKO,

4.a

P r a z n i k J L A

22. december je za nas vse zelo pomemben praznik. 21.XII. je bila v majhnem bosanskem mestu Rudu ustanovljena prva proletarska brigada. Ustanovil jo je naš predsednik Tito. Izbral jo je iz najboljših partizanskih čet. Čeprav so ljudje mislili, da ne bo zmogel tega, se je njegov načrt uresničil. Bil je zelo prizadeven človek. Za domovino je bil pripravljen dati življenje.

Brigada se je morala že drugi dan spopasti s sovražnikom. To je bilo 22. XII.1941. Ta vojska je potem zelo napredovala, saj nam je leta 1945 zasijala luč svobode.

Ko fantje dopolnijo 18 let, gredo služiti vojaški rok. Tam se naučijo streljati, vadijo pa se tudi raznih spretnosti. Večkrat morajo na stražo. Ob nedeljah imajo prosti dan, lahko gredo na sprehode, v kino in posedet v park. Na voljo so jim razna športna igrišča. Če pa se vojak posebno izkaže, dobi nagradni dopust.

Naša vojska je dobro oborožena. Nihče nas ne more prese-
netiti, kot nas je sovražnik leta 1941, ko se je kralj Peter ustrašil in pobegnil v Veliko Britanijo. Danes imamo razne tanke, minomete, puške, letala, mornarico itd.

22. decembra prirejamo razne proslave, na katerih nastopajo tudi vojaki.

Irena GOLOB,

4.a

22. d e c e m b e r - d a n J L A

(Odlomek)

Že od nekdaj so delili vojsko na tri dele : kopensko, mornarico in aviacijo.

Kopensko vojsko sestavljajo pehota, oklepna vozila, inženirji, letalska obramba, motorizacija ...

Mornarico sestavljajo razne sodobne ladje in podmornice.

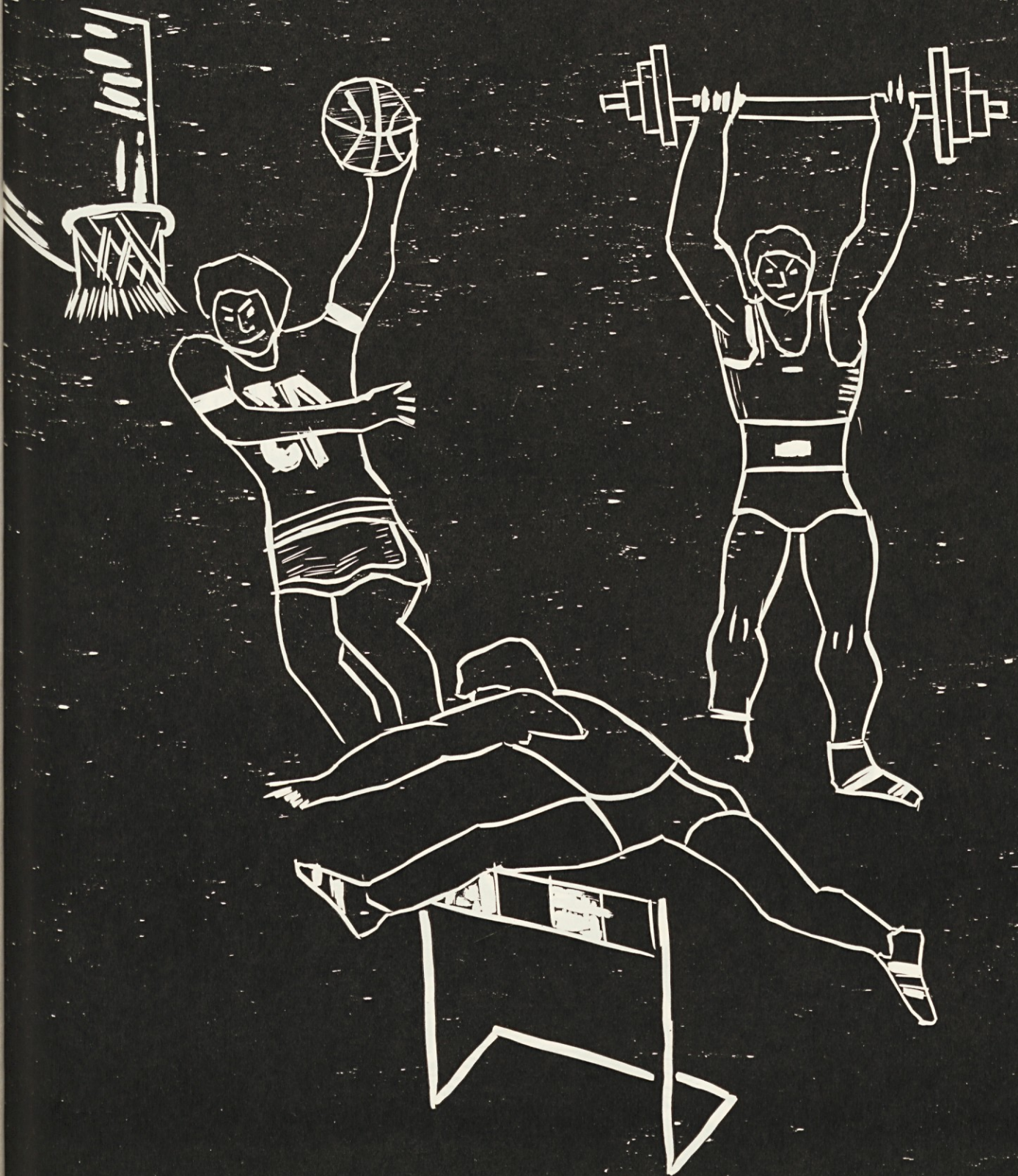
Letalsko vojsko sestavljajo najsodobnejša letala in helikopterji.

Vojska se ne samo vojskuje, temveč tudi brani domovino, čuva meje, pomaga pri elementarnih nesrečah (povodnji, potresi, požari), priskoči na pomoč pri pospravljanju pridelkov, kopanju vodovodov in še bi lahko naštevali pomoč vojakov.

Dokler imamo takšno vojsko, se nam ni treba bati nobenega sovražnika.

Samo ERART,

4.a

V o j n a - n a j s t r a š n e j š a s t v a r n a s v e t u

Že sama beseda vojna pomeni nasilje, suženjstvo, zatiranje narodov in posameznikov. Skozi vse dobe človeštva so bile vojne. Že pračlovek se je boril za lastno ognjišče. Stari Slovani so si z vojnimi pohodi osvajali zemljišča. Naši pradedje so se borili proti Napoleonu.

Najstrašnejša vojna vsch časov je bila druga, v kateri je Hitler hotel zaslužniti in ponemčiti vso Evropo. Ni izbiral sredstev, s katerimi je množično uničeval. V taboriščih so umirali otroci, žene in starci. Tudi naša domovina je bila žrtev njegovega nasilja. Hotel jo je ponemčiti. Zažigal je naše domove, izseljeval ljudi, jih množično streljal in zverinsko mučil.

Toda ni se mu posrečilo. Naši zavedni ljudje so stali kot granitna skala, čeprav jih je bila samo peščica. Bili so to prekaljeni borci revolucije s tovarišem Titom na čelu. Naša vojska je rasla, mladi fantje, dekleta, žene, vse, kar si je želelo svobode, je odšlo v boj. Iz peščice so zrasle brigade, bataljoni, zrasla je nova jugoslovanska vojska. Pred sabo je podila sovražnika z našega ozemlja. Štiri leta krvavega boja, leta upanja so minila, na pragu je bila svoboda. Svoboda, ki sije današnjim rodovom, in vendar jih opozarja, da lahko danes ali jutri svet sproži novo vojno.

Vsi se moramo boriti za mir, vsi prispevati svoj delež za svobodo. Vojna je strah in trepet vsega sveta.

Metka TRAFELA,

5.b

M o j b r a t

Mojemu bratu je ime Robi. Star je devet let. Hodi v tretji razred. Včasih me tepe. Včasih se imava rada.

Natalija KAISERSBERGER,

1.b

Krvodajalstvo - najbolj humana akcija

Krvodajalstvo je izraz globoke povezanosti med ljudmi, izraz humanizma ter moralnega zavedanja, da človek ni sam na svetu, da moramo drug drugemu pomagati, kajti le tako bo naša sreča popolna.

Krvodajalec se zaveda, da je njegova kri dragocena, da kri ni zdravilo, ki bi ga lahko izdelali v tovarni ali za drag denar kupili v lekarni. Krvi ne darujemo, da bi bili slavni ali bi obogateli, temveč da z njo rešujemo življenja tisočem mater, ponesrečencem in težkim bolnikom.

Pogosto slišimo presunljivo zavijanje sirene, beremo ali pa smo sami rpiče težkim prometnim nesrečam, nezgodam na delu, naravnim katastrofam in nepričakovanim boleznim, ki tako kruto posežejo v življenja naših najbližjih, sorodnikov, prijateljev, znancev. In ob teh primerih se krvodajalec velikokrat zamisli: „Morda bo prav moja kri rešila to dragoceno človeško življenje.“ Zakaj le kri lahko nadomesti kri.

Znanost se zadnja leta hitreje razvija, v bolnišnicah so zaloge krvi polne; toda znanost brez človekove požrtvovalnosti je popolnoma nemočna. Letno dá kri približno 80 000 krvodajalcev, oziroma 200 vsak dan. Kri lahko darujejo vsi, ki dopolnijo 18 let, če je seveda njihova kri zdrava in je imajo sami dovolj.

Tudi na naši šoli imamo organizacijo Rdečega križa. Člani večkrat obveščamo ljudi o naslednji krvodajalski akciji, pobiramo star papir in obiskujemo starejše občanke ob osmem marcu. Letos smo bili učenci osmih razredov sprejeti v organizacijo Rdečega križa, prvi razredi pa v organizacijo mladih članov Rdečega križa. Trudili se bomo, da bo naše delo koristilo nam in celotni družbi.

Krajevna organizacija Rdečega križa vsako leto organizira proslave, kjer krvodajalcem podarijo značke in priznanja za požrtvovalno delo.

Oddelek za transfuzijo krvi pa ima vedno polne roke dela, kajti geslo krvodajalcev je: „Darujte kri danes, morda vam bo že jutri rešila življenje.“

Darja GLAZAR, S.b

D r a m s k i k r o ž e k

V dramskem krožku sodeluje letos štirideset učencev. Sicer pa krožek deluje že precej let. V njem nastopamo učenci od tretjega do osmega razreda, vodi pa nas tovarišica Marta Širovnik.

Za letošnjo uprizoritev mladinske igre Bedak Pavlek smo se začeli pripravljati v mesecu decembru prejšnjega leta. Odziv na obvestilo, da vabimo h krožku vse, ki radi nastopajo, je bil zelo velik. Zbralo se nas je dovolj, da smo si razdelili vse vloge v igri. Med tistimi, ki smo se udeležili prvega sestanka, nas je bilo veliko, ki smo sodelovali v krožku že prejšnja leta. Prijavili pa so se tudi drugi učenci.

Organizirali smo prve govorne vaje. Ko se je vsak naučil svojo vlogo, smo začeli z vajami na improviziranem odru v razredu. Imeli smo jih po pouku ob 12. uri in popoldan ob 16.30. Na začetku so seveda bile še nekatere napake pri samem igranju, vendar smo jih z vajami odpravili. Trudili smo se, da bi se čimbolj vživeli v svoje vloge. Pri tem pa nam je veliko pomagala tovarišica Širovnikova.

Po trimesečnih vajah smo najprej igrali za učence naše šole. Po tej predstavi smo čez nekaj časa igrali za občane krajevne skupnosti Hajdina. Obe predstavi sta bili v dvorani v Hajdini. Občane smo obvestili o predstavi z vabili, na vidnih mestih v Hajdini, Skorbi, Gerečji vasi in v Hajdošah pa smo pritrtili plakate.

Da pa bi ne bil naš trud zaman, smo sklenili, da bomo šli gostovat na druge šole. Odslej smo vadili še bolj zavzeto, saj smo vedeli, da moramo biti za gostovanje zelo dobro pripravljene. Najprej smo igrali na osnovni šoli v Cirkulanah. Učenci so bili nad našo predstavo zelo navdušeni. Gostovali smo tudi v gledališču v Ptuj, kjer smo igrali za učence OJ Franc Osojnik. Občutki, da igramo v pravem gledališču, so nas prevzeli in zaigrali smo izvrstno. Nastopili smo še v Zavrču, Gorišnici in Markovcih za učence tamkajšnjih šol. Igri je tako videlo okrog 1650 učencev.

Res je, da smo skupaj s tov. Širovnikovo v igro vložili veliko prostega časa, vendar nam ga ni žal, nasprotno, prav ponosni smo, da smo tudi mi pionirji predstavniki kulturnega življenja pri nas.

Samo STRELEC,

6.b

P r v i č s e m n a s t o p a l

Bil sem pionirsko oblečen. Želel sem nastopati. Zbrali smo se v dvorani. Nastopali smo pred ljudmi. Meni je bilo lepo. Ljudje so nam ploskali. V šoli nas je čakala dobra malica. Na odru smo postali pionirji. Dobili smo rdečo rutico in modro kapico.

Robi GOBTAN,

1.a

P o s t a l s e m p i o n i r

Ko sem postal pionir, smo imeli proslavo. Obljubili smo tovarišu Titu in pionirjem, da se bomo pridno učili. Po obljubi smo prejeli pionirsko rutico in kapico. Potem smo peli. Po proslavi smo bili pogoščeni v šoli. Tudi plesali smo.

Damijan PLEPERŠEK,

1.a

N a s t o p a l a s e m

Nastopam zelo rada. Nastopala sem za dan žena. Lepo je bilo. Nastopala sem pri dedku Mrazu. Še bi rada nastopala. Za nastop so me pohvalili. Vaje smo imeli v šoli.

Mateja BAGADIN,

1.b

M o j a s e s t r a

Imam sestro, ki je leto dni mlajša od mene. Ime ji je Natalija. Je velika in suha s temnimi očmi. Rada se gleda v ogledalo, zato ji mama pravi, da je domišljava. Tudi ne ve, kaj bi si oblekla, da bi bila lepa kot večina deklic. Toda to še ni najhuje; zelo prepirljiva je in me včasih opraska. Če pride med nama do „vojne“, kot temu pravi mama, moram popustiti, drugače gre predaleč.

Moja sestra Natalija pa ima tudi lepe lastnosti in je zato zelo priljubljena pri mami. Zelo lepo zna pospraviti kuhinjo in svojo sobo, kar se meni ne posreči, ker se mi vedno mudi na nogometno igrišče. Natalija je včasih prav zabavna, ker „ušpiči“ kakšno sebi podono polomijo. Tako jo mama nekega dne pošlje po kruh. Natalija ti lepo kupi kruh in se mimogrede ustavi pri svoji prijateljici. Ker zbira Natalija med drugim tudi kaktuse, je naprosila od prijateljice vrsto kaktusa, ki ima polno skoraj nevidnih bodičk. Vsa vesela vrže svojo novo vrsto kaktusa v vrečo s kruhom. Na moje veliko veselje je jedla kruh prva; z njmi pa je okusila tudi bodice, ki so se prijele kruha in nato tudi njenega jezika. O, uboga Natalija in šele mama, ki je s pinceto iskala v ustih bodičke.

Takšna je moja sestra, vendar - brez nje bi mi bilo dolgčas. Zelo rad pa bi imel še enega bratca, ker imam rad dojenčke.

Franci VOGRINEC,
5.a

M o j p a p a g a j

Mojemu papagaju je ime Miki. Z njim se igram. Miki je moj prijatelj in ga imam rada. skače po kletki in se pogovarja po svoje. Tudi skrbim zanj, da ni lačen in žejen. Moj Miki je svetlo modre barve. Na nogi ima siv obroček. Okrog vratu ima črne pike za ogrlico. Okrog oči in kljunčka ima belo barvo. oči ima črne.

Mateja SAGADIN,
1.b

M o j a s e s t r i c a

Moja sestra hodi v tretji razred. Moji sestrici je ime Jolanda. Jolanda zelo lepo piše. Jolanda hodi na postajo. Moja sestra ima zelo lepe ocene.

Tamara ŠERUGA, 1.b

Martina, mamica, očka in jaz smo doma v Gerečji vasi. Martina in jaz sva bili v gozdu. Najrajši se igrava kuhanje. Martina je stara dve leti. Martina spi zraven mene. Rada hodi k teti Zdenki. Martina me ima zelo rada.

Lilijana ANGEL, 1.a

Moji sestrici je ime Karolina. Hodi v šesti a razred. Zelo dobro se uči. Doma smo v Hajdošah. S Karolino se večkrat igrava.

Robi TEHENT, 1.a

Moja sestra me ima rada. Ime ji je Leonida. Stara je 21 let. Skoraj vsako nedeljo in soboto pride k nam. Doma je v Zgornji Hajdini. Včasih pride s sinom Sašem. Imam jo zelo rada. Za rojstni dan mi je prinesla bonboniero in barvice. Tudi čestitala mi je.

Alenka ROZMAN, 1.a

M o j b r a t e c

Mojemu bratcu je ime Aleš. Star je dve leti pa pol. Priden je pri mizi. Imam ga zelo rada. Priden je, ko pišem račune. Ven me podi s šibo. Če se ne igram, me nič ne uboga. Rad spi. Rad se potepa. Rad lovi ribe. Rad jé. Vozi se s kolesom. Moj brat ima bele lase.

Karmen IVANČIČ, 1.b

Doma sem v Zgornji Hajdini. Imamo številko 13. Z bratcem se dostikrat skregam. Ime mu je Branko. Mojega bratca mnogokrat ni doma. Branko hodi v 8. razred. Očka naju opazuje. Rad je doma. Pomaga očetu. Moj brat me uči računati.

Mateja HRGON, 1.a

Mojemu bratcu je ime Leon. Imam ga zelo rada. Star je pet mesecev. Včasih ga previjem. Včasih se igrava.

Mateja TURK, 1.b

B i l s e m b o l a n

Lani med počitnicami sem bil prehlajen, moral sem k zdravniku. Rekel je, da moram biti operiran na mandeljnih. Dal mi je napotnico za bolnišnico v Mariboru. Ko je prišel tisti datum, sem moral iti v Maribor. Ko sva prišla v bolnišnico, me je pregledal zdravnik in ugotovil, da sem spet prehlajen. Rekel je, naj pridem čez en teden. Šel sem spet z mamo. Tokrat so me sprejeli.

Peljali so me v otroško sobo. Dobil sem posteljo in onarico. Bil sem največji. Fripeljali so majhnega otroka in jaz sem moral iti v moško sobo. V začetku me je bilo sram, ker sem bil med samimi starejšimi, potem sem se navadil. Tretji dan sem bil operiran. Malo me je bilo strah, ker sem videl, kako so moje prijatelje peljali speče.

Bil sem na vrsti. Sestra je prišla pome. Strah je bil vedno večji. Ko sem prišel v operacijsko sobo, sem legel na posteljo. Narkozo sem dobil z injekcijo. Zaspal sem.

Zbudil sem se na postelji. Prve dni sem težko jedel. Imel sem same dobrote, ki so mi jih prinesli starši. Vedno, ko so bili obiski, je prišel nekdo k meni. V naši sobi so znali vsi igrati šah. Meni ga je prinesel brat. Vse sem premagal razen sedemnajstletnega mladeniča, ki mu je bilo ime Mladen. Dobil sem prijatelja, s katerim si dopisujem. To je Darko iz Velke. Proti koncu mi je bilo zelo dobro. Bil sem čisto zdrav, ko so prišli pome. Moral sem domov.

V bolnišnici je zelo dobro, če si zdrav, če si bolan, ni v redu. Ko sem prišel domov, sem ugotovil, da je boljše biti zdrav doma kakor bolan v bolnišnici.

Miran MURKO,

5.a

P o g u m

- Sinko, si bil pogumen pri zobozdravniku ? vpraša ponosni očka svojega sina.

- Jasno, sploh ga nisem pustil blizu !

(Vse šale je zbrala Emica PULKO, 8.b.)

- Zdaj bomo oblikovali stavke s samostalnikom voda. No, Peter!
- Sod je poln.
- Kje pa je voda?
- V sodu!

M o j a b r a t c a

Mojima bratcema je ime Peter in Stani. Stani me ima zelo rad. Peter pa bolj malo. Moja bratca se rada igrata. Stani je pri-

Jelko ŽUMER, 1.b

M a m o i m a m n a j r a j š i

Mamica mi je pripravila kosilo. S svojo mamico sem čla v Ptuj. Kupila mi je nove šolske copate. Mamica me ima najrajši. Hodi v službo. Mamica me uči računati. Moja mamica je mlada.

Sabina FURK, 1.a

M o j a š o l s k a t o r b i c a

Moja šolska torbica je lepa. Je rdeče barve. Ko pridem iz šole, jo moram dati na klop. Jaz jo čuvam. Moja torbica ima tri predale. V torbico si dam reči. Moja torbica je zelo težka. Torbice ne smem brecati. Nosim jo na ramenih. Na torbici imam nalepko. Mamica mi je rekla, da jo moram hraniti. Mamica mi jo je kupila.

Suzana EMERSIČ, 1.a

M o j b r a t

Mojemu bratcu je ime Janko. Je še zelo majhen. Moj bratec je star dve leti. Včasih je zelo poreden. Ima me zelo rad. Tudi jaz imam njega rada.

Metka MALINGER, 1.a

K a k o s e m v z l j u b i l a k n j i g o

Sponinjam se še, bila sem majhna, mama mi je ob večerih pripovedovala bajke in pripovedke.

Zunaj je bila zima, bilo je pred novoletnimi prazniki. Mama stopi v sobo s skrivnostnim izrazom na obrazu. Sede na posteljo in vzame v roke knjigo. Bila sem razočarana.

„Mama, ali mi ne boš povedala pravljice?“ sem ji očitala.

„Nocoj bom pravljico prebrala. Lepo, novo in zanimivo.“

Mirno, lepo, gladko je brala tako, da me je povest prevzela. Ko je končala, sem že spala. Težko sem čakala vsakega večera in nove povesti. Vedno bolj sem si želela, da bi se naučila brati. To se mi je izpolnilo ob vstopu v šolo. Tu sem pa tudi spoznala, da je v knjigah še veliko več kot samo v pravljicah in povestih. Pisatelji in pesniki zlijejo v knjigo svoja čustva, izkušnje, veselje in žalost, vse, kar jih je spremljalo na njihovih poteh življenja. Tu so njihove duševne bolečine in stiske, veselje in radosti, katerih niso mogli deliti z drugimi. Zapisane so v zgodbah in pesnih, to so njihovi spomeniki.

Vsaka knjiga me zanima. Iz nje se tudi nekaj naučimo, predvsem to, da se življenje deli na dobro in slabo. Dobra in poučna knjiga pa je lahko vsakemu zvesta prijateljica na poteh življenja. Ljudje bi morali brati čimveč lepih in dobrih knjig, pa bi bil tudi svet lepši in boljši.

Metka TRAFELA,

5.b

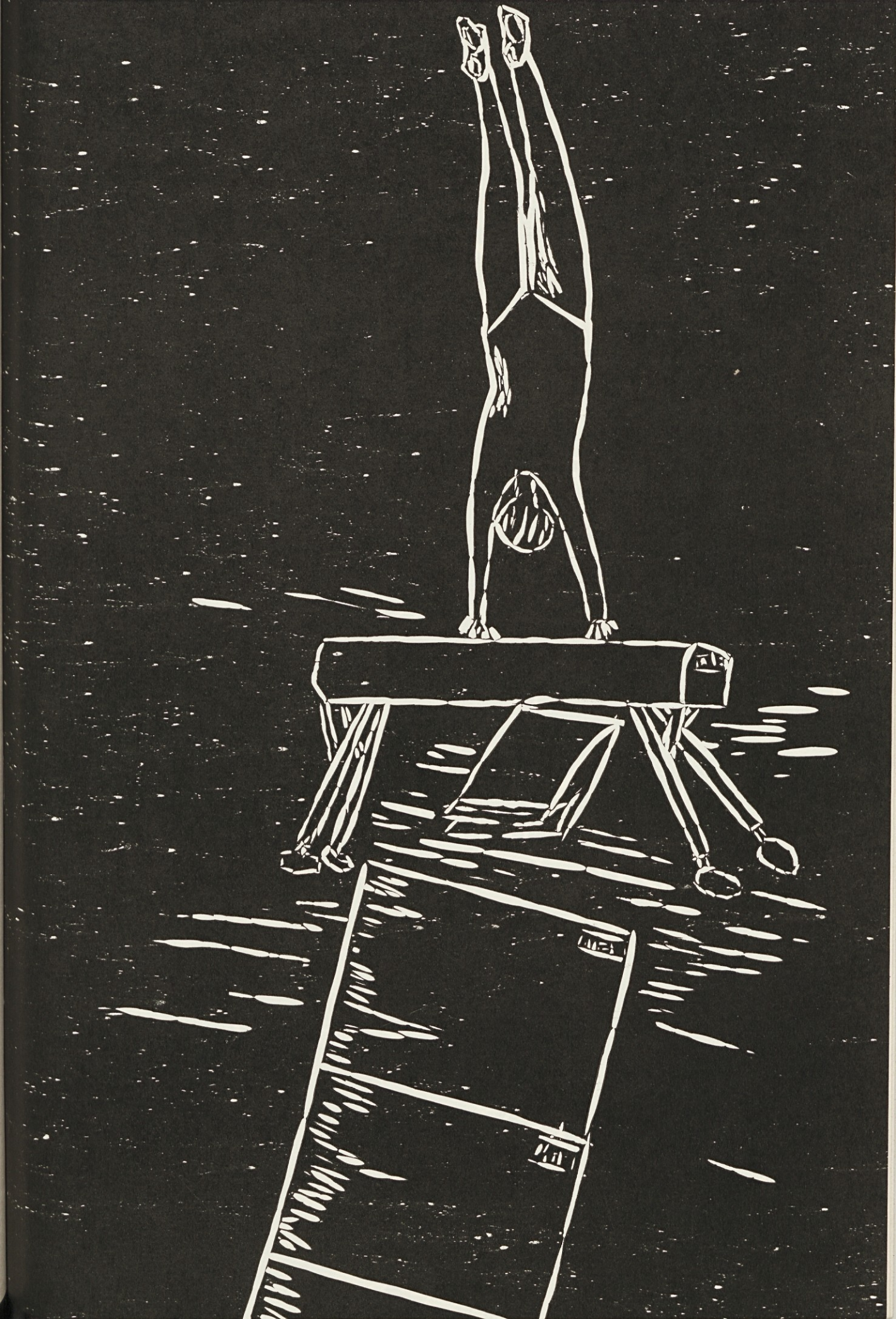
M o j a p r i j a t e l j i c a

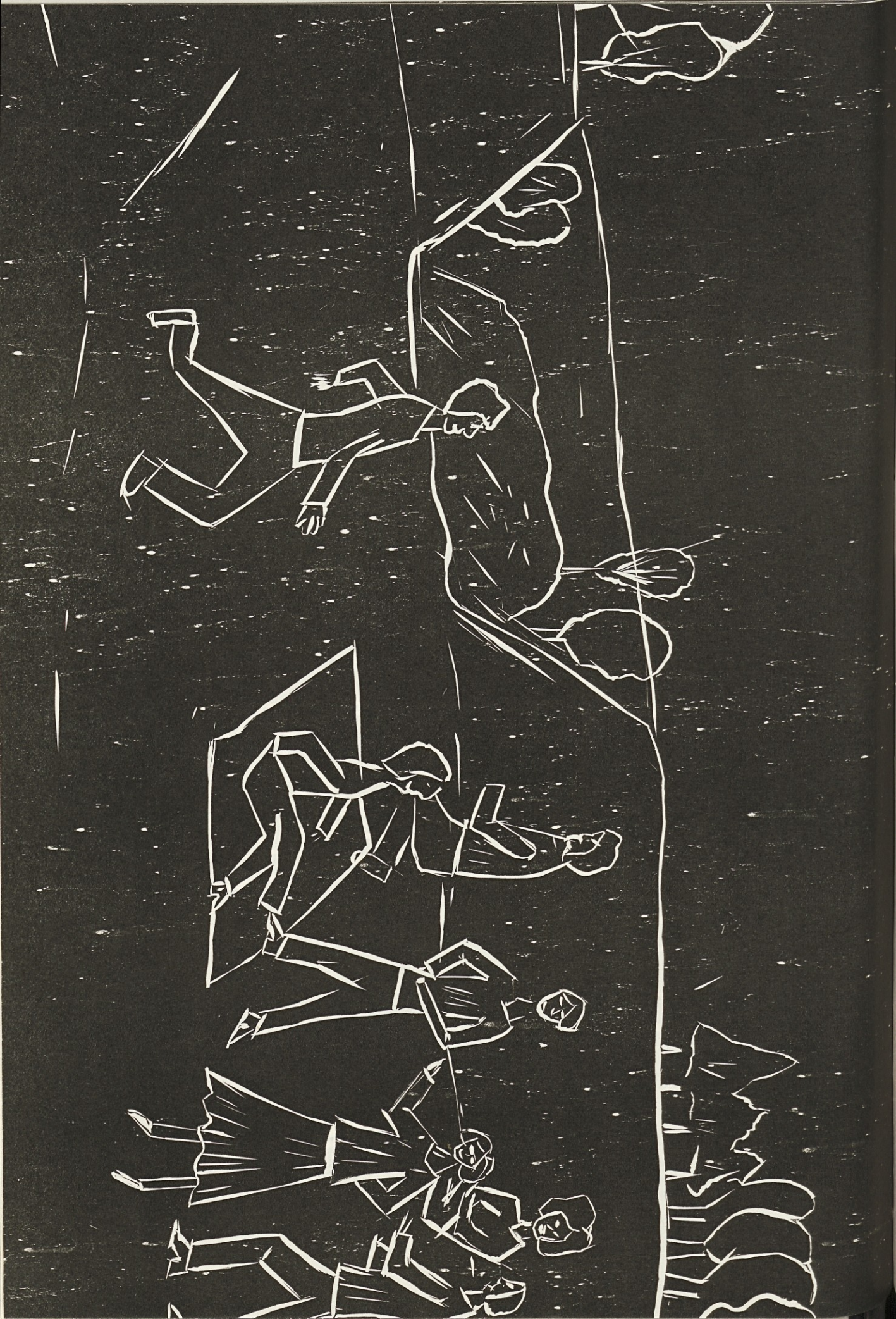
Moja prijateljica je pridna učenka. Ime ji je Metka, piše se pa Vidovič. Metka zelo lepo piše. Imam jo zelo rada. Včasih greva skupaj domov. Metka je zelo pridna. Doma je v skorbni. Ima sestro Alenko. Pomaga ji pri nalogi. Nekega dne sem šla po njo. Z Metko se imava radi.

Mateja SAGADIN, 1.b

Moji prijateljici je ime Metka. Odlična bo v prvem razredu. zelo lepo je oblečena. Zelo glasno bere. Pri narekih ima same petke. Lase ima zelo lepe. Zelo lepo piše.

Natalija KAISERSBERGER, 1.b

Bil je hladen dan. Odpravili smo se k potoku loviti ribe. Teda j ni je prijatelj dejal : „Zdaj bodi tiho in pazi, kod ho- diš.“ Bil je to velik fant. Rad se je šalil in se pretopal. Rad se je potepal in zafrkaval ljudi. Moj drugi prijatelj pa je bil pravo nasprotje, miren in resen. Vedno je bil v vsaki stvari odločen. Oče mu je umrl že v rani mladosti.

V vodo smo vrgli trnek in čakali na prijem. Kar naenkrat začujemo korake po blatu. Mi gledamo, gledamo, in nič ne vi- dimo. Mislili smo, da je to kakšen popotnik, ki je pač šel mimo. Umirimo se in lovimo naprej. Naenkrat zaslišimo šume- nje in pokanje po šarju. Vsi poležemo in čakamo, kaj bo. Mi- slili smo, da je čuvaj, ki nam je prepovedal loviti v potoku. Ko nismo več nič slišali, smo, pošteno prestrašeni, počasi vstali. Želja, da bi ulovili kakšno ribo, nas je premagala. Lovili smo naprej, in ko smo ribo dobili, smo že mislili iti domov. Toda Joža je rekel, da bi bilo škoda pustiti ribolov sedaj, ko ribe prijemajo. Prižgali smo si vsak eno cigareto in lovili naprej. Naenkrat pa zaslišimo glas :

„Kaj pa delate, gospodje?“

S strahom smo v tega človeku prepoznali jeznega čuvaja. Že smo mislili uteči, toda strah nam tega ni dovolil. Potem reče Joža :

„Ribe gledamo.“

Čuvaj je pristopil, mi potegnil iz roke ulovljeno ribo in rekel :

„Kaj pa je to?“

Spogledamo se in že nislmo zbežati, vendar začutimo trdo čuvajevo roko, ki nas vleče za ušesa. Planili smo v jok, čuvaj pa se je smejal in nas vlekel za ušesa. Dejal je :

„Samo enkrat vas še dobin, pa vam potrgam ušesa! Jasno?!“ Potem pa nas je vse vrgel v vodo.

Ko sem prišel tako moker zvečer domov, sem jih dobil še od očeta, ki se je drl :

„Na, surkavec, da si boš zapomnil, kdaj si padel v vodo!“

Razjokal sem se in sklenil, da nikoli več ne bom šel loviti brez ribiškega dovoljenja. Zdaj ga imam in semzvest član ri- biške družine Ptuj.

Bil je hladen dan. Odpravili smo se k potoku loviti ribe. Tedaj mi je prijatelj dejal : „Zdaj bodi tiho in pazi, kod ho- diš.“ Bil je to velik fant. Rad se je šalil in se pretepal. Rad se je potepal in zafrkaval ljudi. Moj drugi prijatelj pa je bil pravo nesprotje, miren in resen. Vedno je bil v vsaki stvari odločen. Oče mu je umrl že v rani mladosti.

V vodo smo vrgli trnek in čakali na prijem. Kar naenkrat začujemo korake po blatu. Mi gledamo, gledamo, in nič ne vi- dimo. Mislili smo, da je to kakšen popotnik, ki je pač šel mimo. Umirimo se in lovimo naprej. Naenkrat zaslišimo šume- nje in pokanje po šarju. Vsi poležemo in čakamo, kaj bo. Mi- slili smo, da je čuvaj, ki nam je prepovedal loviti v potoku. Ko nismo več nič slišali, smo, pošteno prestrašeni, počasi vstali. Želja, da bi ulovili kakšno ribo, nas je premagala. Lovili smo naprej, in ko smo ribo dobili, smo že mislili iti domov. Toda Joža je rekel, da bi bilo škoda pustiti ribolov sedaj, ko ribe prijemajo. Prižgali smo si vsak eno cigareto in lovili naprej. Naenkrat pa zaslišimo glas :

„Kaj pa delate, gospodje?“

S strahom smo v tem človeku prepoznali jeznega čuvaja. Že smo mislili utesiti, toda strah nam tega ni dovolil. Potem reče Joža :

„Ribe gledamo.“

Čuvaj je pristopil, mi potegnil iz roke ulovljeno ribo in rekel :

„Kaj pa je to!“

Spogledamo se in že mislimo zbežati, vendar začutimo trdo čuvajevo roko, ki nas vleče za ušesa. Planili smo v jok, čuvaj pa se je smejal in nas vlekel za ušesa. Dejal je :

„Samo enkrat vas še dobim, pa vam potrgam ušesa! Jasno?!“ Potem pa nas je vse vrgel v vodo.

Ko sem prišel tako moker zvečer domov, sem jih dobil še od očeta, ki se je drl :

„Na, smrkvavec, da si boš zapomnil, kdaj si padel v vodo!“

Razjokal sem se in sklenil, da nikoli več ne bom šel loviti brez ribiškega dovoljenja. Zdaj ga imam in semzvest član ri- biške družine Ptuj.

M a m o i m a m n a j r a j e

Mama kuha kosilo. Mami rad pomagam. Moji mami je ime Marija. Pomaga mi pri nalogi. Mamo imam zelo rad.

Poldi SMIGOC,

l.b

P o l o m l j e n a i g r a č a

Ko sem bila še majhna, sem se zelo rada igrala. Najljubša igrača so mi bile kocke. Nekega dne sta prišla k nam na obisk stric in teta, ki sta mi prinesla majhno in ljubko punčko. Bila sem je zelo, zelo vesela. Od takrat naprej me niso več zanimale kocke, veliko raje sem imela punčko. Tala sem ji tudi ime. Z njo sem se pogovarjala in se igrala kot s pravim človekom.

Toda kaj se je nekega dne zgodilo.

Zunaj sem se nekega dne igrala, in ko sem punčko prijela za roko, mogoče bolj trdno, se ji je odtrgala roka. Ko sem prišla do mame, sem začela na ves glas jokati. Mama me je vprašala, kaj se je zgodilo, jaz pa sem ji pokazala punčko z odtrgano roko. Mama me je hotela potolažiti, toda nisem se mogla. Drugi dan mi je bilo malo boljše, toda ko sem jo zagledala, sem zopet planila v jok. Počasi sem jo pozabila, vendar še ne popolnoma. Počasi sem jo pozabila, vendar še ne popolnoma. Potem sem dobila drugo punčko, morda je bila lepša, toda zame je bila veliko lepša punčka z odtrgano roko.

Še sedaj rada obujam spomine na otroštvo, saj so bili včasih veseli, včasih pa hudi. Zelo rada pa se še spomnim punčke z odtrgano roko, katero sem imela zelo rada in je še sedaj, ko sem že tako velika, ne morem pozabiti.

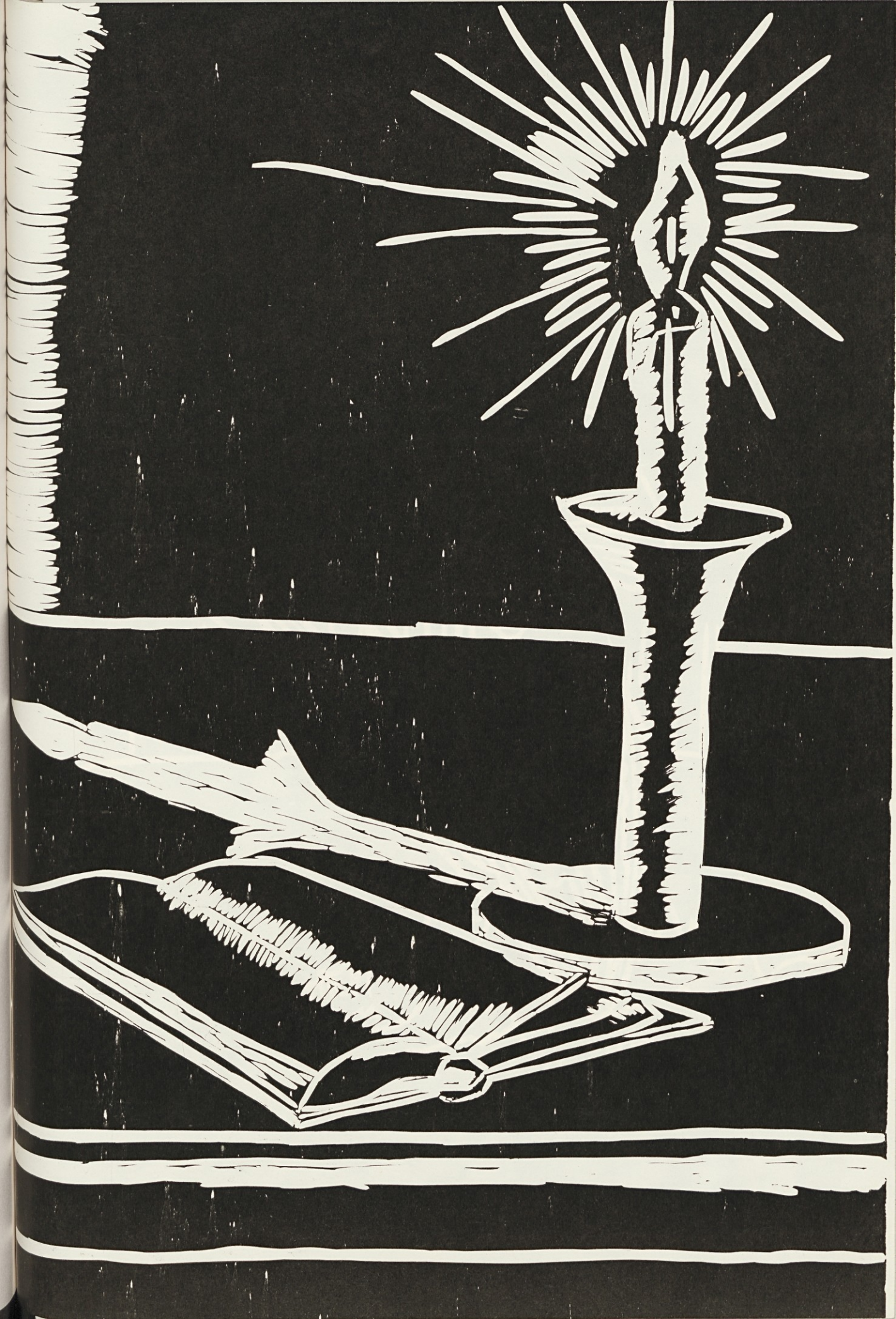
Valerija AMBROŽ,

5.a

M o j p r i j a t e l j M e d o

Sosedovemu psu je ime Medo. Večkrat mu nesem hrano. Medo me dobro pozna. Čuva tudi našo hišo. Najrajši jé meso. Medo je tudi hud.

Nataša KRANER, l.b

M o j a š o l s k a t o r b i c a

Moja torbica je rdeča in rumena. S torbico ne smem grdo rav-
nati. V torbici imam reči. Torbice ne smem brecati. Moja šolska
zorbica ima dva predala. Svojo torbico čuvam. Ko pridem iz šo-
le, jo moram dati na klop. Moja torbica je lepa. Na njej sta
narisana dva partizana.

Bojana MLAKAR,

1.a

M o j a š t i r i n o ž n a p r i j a t e l j i c a

Moji mucji je ime Miki. Muca je dobila mucke. Rada lovi mi-
ši. Z mucjo se igram. Moja muca je težka in velika.

Sandi VIDOVIČ,

1.a

Z v o n č e k

Jaz sem zvonček. Rastem na travniku. Imam bel cvet, stebel-
ce, roke, ki jim ljudje rečejo suličasti listi, v zemlji imam
čebulico in koreninice, na vrhu imam tulec in plodnico s se-
meni. Ko sem lačen, si s koreninicami črpam hrano. Zraven me-
ne cvetijo moji bratci zvončki, sestrice vijolice, trobentice
in marjetice. Sem prva pomladanska cvetica.

Nekega dne so prišli otroci. Dečki so igrali nogomet, de-
klince pa so nabirale bratce in sestrice. Tisti dan še nisem
bil tako razcveten. Neka deklica me je utrgala. Ko je videla,
da nisem razcveten, me me je vrgla na cesto, ki je bila tam
blizu. Potem so otroci odšli. Po meni so vozili avtomobili.
Pešci pa so me pohodili.

Tako sem umrl.

Darja DREVENŠEK,

2.b

M o j a s e s t r i c a

Moji sestrici je ime Sabinca. Imam jo zelo rad. Moja sestrice
že hodi. Rada se igra. Moja sestrice ima bele lase.

Danilo LELJAK, 1.b

P r i l o v c u

Ko smo prišli v šolo, nam je tovarišica povedala, da bomo šli k lovcu. Šli smo peš, pa vseeno pot ni bila dolga. Lovec stanuje v isti vasi, kot je šola.

Prispeli smo do lovčeve hiše, se preobuli in lovec nas je pospremil v lovske prostore. Najprej smo si ogledali živali: divjega petelina, ptice roparice, veverice, medveda, srnci, podlasico, gamsa, srnjaka, fazane, jerebice, šojo in še mnogo živali, ki jih morda v življenju ne bomo imeli priložnosti videti. Lovec nam je o vsaki teh živali nekaj povedal: kako se lovijo, kdaj in zakaj se ne smejo loviti in kako jim moramo pomagati pozimi. Bil je zelo prijazen in nam je odgovoril na vsako vprašanje, ki nas je zanimalo.

Na koncu smo bili še postreženi s slaščicami in kompotom, se naigrali na dvorišču in tako se je naš obisk končal.

Natalija VOGRINEC,

4.b

M o j š t i r i n o ž n i p r i j a t e l j

Našemu psičku je ime Reks. Naš Bojan hoče iti k njemu. Reks je imel mlade. Nekega dne je bruhal. Stari ata ga je odpel. Ko je bil sneg, ga je ata privezal na sanke. Če pride kdo k nam, potem laja.

Valerija KRAJEC,

1.a

M o j a m u c a

Moji muciji je bilo ime Miška. Miška je zelo rada spala. Moja mucija se je tudi rada igrala z menoj in z golobčki na dvorišču. Najbolj sem bila žalostna, ko mi je ata povedal, da je mucijo povezil avto.

Metka VIDOVIC,

1.b

M o j b r a t e c

Miran me ima rad. Hodi v četrty razred. Miran ga zelo rad. Včasih brceva žogo. Miran se dobro uči.

Daniilo ...

M o j š t i r i n o ž n i p r i j a t e l j

Mojemu psičku je ime Bobi. Tudi potepa se. Rad gre poleg mene. Malo je naučen. Imel je bolhe. Ko pridem iz šole, mi priteče naproti.

Sandi DREVENŠEK,

l.a

Moj psiček je bil črne barve. Ime mu je bilo Bobi. Bil je zelo priden. Vsak dan je skakal po meni. Ko sem bil v šoli, so psička prodali. Jaz sem ga imel zelo rad.

Izidor PULKO,

l.a

Najrajši imam psička. Ime mu je Fiko. Najraje se igra z žogo. Kadar pridem domov iz šole, cvili in skače po meni. Vsak dan je pripet na verigo. Včeraj je skopal dve luknji, eno veliko, eno majhno. Najraje pije mleko in je meso.

Alenka ROZMAN,

l.a

V g o z d u

V četrtek smo bili v gozdu. Tam smo imeli uro spoznavanja narave in družbe. S tovarišico učiteljico smo si ogledali gozd. Gozdov je mnogo. V njih rastejo iglasta in listnata drevesa. Tu raste mnogo gozdnih sadežev in plodov. V gozdu se združujejo tudi živali. Sedaj je gozd postal ves zelen. Drevesa že brstijo in cvetijo. Kukavica se oglašča in ptički žvrgolijo.

Bilo je prijetno. Na koncu sprehoda smo imeli še telovadbo.

Marija MARKOVIČ,

2.a

M o j h r č e k

Doma imamo majhnega hrčka. Ime mu je Mišo. Večino dneva prespi, pozno zvečer in ponoči pa je buden. Rad jé solato, zrnce, sončnično seme in posebno hrano za hrčke. Je rjave barve in ima bel trebušček. Vsi ga imamo zelo radi.

Darko ČERNEZEL, 1.b

Ilustracije so izdelali :

1. Naslovna stran : Leto otroka; Nevenka LENART, 6.a
2. Otroci spomladi; Karolina TEMENT, 6.a
3. Štafeta; Bojan VAUDA, 8. a
4. Na pohodu; Magda KLASINC, 7.b
5. Potres; Roman ŠOLAR, 8.a
6. Planica '79; Anton LEŠNIK, 8.b
7. Glavi - kubizem; Slavko STEINER, 8.a
8. Športniki; Samo STRELEC, 6.b
9. Golob miru; Irena HORVAT, 8.a
10. Deklica pred šotorom; Boris VIDOVIČ, 6.a
11. Igra; Danica GLODEŽ, 7.b
12. Triglav; Brigita ZUPANIČ, 8.a
13. Ribe; Srečko ŽUNKOVIČ, 8.a
14. Premet; Zdenko MAHER , 6.a
15. Na obrambnem dnevu; Marija DREVENŠEK , 6.b
16. Tihožitje s knjigo; Cvetka BEDRAČ, 8.b
17. Zvonček; Cvetka BEDRAČ, 8.b

Tisk ovitka in ilustracij nam je brezplačno omogočil naš patronat Ptujška tiskarna, za kar se jim iskreno zahvaljujemo.

Domoznanski oddelek
371
NAJDIHOJCA
1979

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

373.3(497.12 Hajdina)

6002155,1

COBISS

Izdaja
Osnovna šola Hajdina

Uredniki
člani literarnega krožka

Likovne priloge
člani likovnega krožka

Mentorji
Jože Šmigoc, Anica Kotar, Jože Ekart

Tisk: Ptujška tiskarna Ptuj, 1979